

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Svatavy Nováčkové a Ing. Pavla Dohnala v hlavním líčení konaném dne 12. prosince 2018

takto:

Obžalovaný

M.C., narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX, adresa pro doručování XXXXX,

je vinen, že

jako osoba zplnomocněná k jednání za obchodní společnost XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, IČO: XXXXX, od XXXXX registrované k dani z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím, se záměrem snížit vlastní daňovou povinnost této společnosti a vylákat na úkor státu nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty nechal dne 25. 1. 2012 podat u Finančního úřadu pro Prahu 1 řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 2011, v němž byla vykázána daň na výstupu ve výši 56.773 Kč a současně uplatněn nadměrný odpočet ve výši 3.160.047 Kč, když předtím nepravdivě deklaroval pořízení stavebních prací od společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX, IČO: XXXXX, a do účetnictví společnosti XXXXX nechal zaúčtovat následující fiktivní daňové doklady - faktury

- č. 21100042, DUZP 2. 12. 2011, základ daně 1.630.624 Kč, DPH 326.124,80 Kč,
- č. 21100043, DUZP 6. 12. 2011, základ daně 3.590.378 Kč, DPH 718.075,60 Kč,
- č. 21100044, DUZP 6. 12. 2011, základ daně 229.983 Kč, DPH 45.996,60 Kč,
- č. 21100045, DUZP 7. 12. 2011, základ daně 145.523 Kč, DPH 29.104,60 Kč,
- č. 21100046, DUZP 9. 12. 2011, základ daně 2.637.141 Kč, DPH 527.428,20 Kč,

- č. 21100047, DUZP 12. 12. 2011, základ daně 4.225.595 Kč, DPH 845.119 Kč,
- č. 21100048, DUZP 16. 12. 2011, základ daně 2.630.000 Kč, DPH 526.000 Kč.

Přitom věděl, že společnost XXXXX tyto stavební práce nedodala a tím se pokusil neoprávněně navýšit nadměrný odpočet o částku **3.017.849 Kč**, přičemž k akceptaci podaného daňového přiznání a vyplacení výhody na dani v požadované výši nedošlo jen proto, že správce daně v pochybnostech zahájil daňovou kontrolu, během níž zjistil, že uváděné údaje o dodávce prací společností XXXXX neodpovídají skutečnosti; v případě neodhalení nepravdivých údajů a vyměření předmětné daně na základě podaných daňových přiznání by tak obžalovaný způsobil České republice, tehdy zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1, škodu v uvedené výši.

Tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby zkrátil daň a vylákal výhodu na dani a spáchal takový čin ve značném rozsahu, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchal

pokus zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku - § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku.

Za pokus tohoto zločinu a za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 1 T 12/2017-59, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2017, č. j. 5 To 164/2017-88,

se odsuzuje

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu 3 (tří) let.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající **v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 (tří) let.**

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 1 T 12/2017-59, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Naproti tomu se

obžalovaný M.C., gen. shora,

podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje obžaloby

podané na něho pro skutek, že

jako osoba zplnomocněná k jednání za obchodní společnost XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, IČO: XXXXX, od XXXXX registrované k dani z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím, se záměrem snížit vlastní daňovou povinnost této společnosti a vylákat na úkor státu nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty dne 27. 12. 2011 nechal podat u Finančního úřadu pro Prahu 1 řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za listopad 2011, v němž byla vykázána daň na výstupu ve výši 393.979 Kč a současně uplatněn nadměrný odpočet ve výši 1.126.865 Kč, když předtím nepravdivě deklaroval dodání zboží - CU katod XXXXX - do jiného členského státu Evropské unie, konkrétně do Spolkové republiky Německo společnosti XXXXX, Wörhstrasse 13-15 Würzburg, DIČ: DE277328161, a do účetnictví společnosti XXXXX nechal zaúčtovat následující fiktivní daňové doklady:

- č. 2110042, DUZP 10. 11. 2011, základ daně 3.612.717 Kč,
- č. 2110043, DUZP 14. 11. 2011, základ daně 3.577.860 Kč,
- č. 2110044, DUZP 16. 11. 2011, základ daně 3.557.010 Kč,
- č. 2110045, DUZP 21. 11. 2011, základ daně 3.568.410 Kč,
- č. 2110046, DUZP 23. 11. 2011, základ daně 3.581.200 Kč,

věděl přitom, že k dodávkám zboží společnosti XXXXX na území Německa, jak bylo deklarováno v těchto daňových dokladech, ve skutečnosti nedošlo, a tím se pokusil jednak zkrátit daň z přidané hodnoty o částku 2.452.575 Kč a jednak vylákat nadměrný odpočet ve výši 1.126.865 Kč, přičemž k akceptaci podaného daňového přiznání a vyplacení výhody na dani nedošlo jen proto, že správce daně v pochybnostech ihned zahájil daňovou kontrolu a po ní vyměřil společnosti XXXXXs. r. o. daň z přidané hodnoty na částku 2.452.575 Kč,

čímž měl spáchat dílčí útok pokusu zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 21 odst. 1 - § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

K odsuzujícímu výroku:

1. Dokazováním provedeným soudem v proběhnuvších hlavních líčeních bylo prokázáno, že obžalovaný M.C. byl jednatelem společnosti XXXXX (dále jen XXXXX) zplnomocněn k jednání za tuto společnost v plném rozsahu, tzn. ke všem úkonům souvisejícím s její podnikatelskou činností. Z tohoto titulu tedy za společnost XXXXX podával také daňová přiznání, včetně tedy přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2011, do něhož zahrnul i faktury společnosti XXXXX vystavené společností XXXXX pod čísly 2100042 - 45, dle nichž jí byly fakturovány zemní a stavební práce na lyžařském svahu ve Zlíně (bližší údaje viz odsuzující výrok rozsudku). Obžalovaný pak tyto faktury zahrnul do účetnictví společnosti, potažmo na jejich základě nárokoval nadměrný odpočet DPH i přesto, že mu bylo známo, že společnost XXXXX tyto práce neprovedla, a to ani prostřednictvím svých subdodavatelů, a tudíž mu bylo také známo, že nadměrný odpočet z titulu těchto faktur nárokuje u správce daně neoprávněně. Vyplacení nadměrného odpočtu pak zabránila činnost správce daně, který svou kontrolní činností zjistil, že

údaje o dodávce prací uvedenou společností neodpovídají skutečnosti, čímž zabránil způsobení škody České republice v uvedené výši.

Průběh dokazování:

2. **Obžalovaný M.C.** k problematice stavebních prací na lyžařském svahu ve Zlíně obžalovaný uvedl, že v roce 2011 se rekonstruoval lyžařský svah ve Zlíně a v této souvislosti se domluvil s L. I., resp. jeho společností XXXXX, že provedou některé práce, konkrétně modelaci svahu, instalaci kompletního zasněžování, rozvody elektřiny včetně výstavby sloupů a opravy parkoviště, o čemž byla sepsána smlouva. Společnost XXXXX byla dodavatelem prací, které realizovali její subdodavatelé, které si sama našla; celkem se jednalo asi o 10 firem. Následně obžalovaný dostal od XXXXX faktury, které po kontrole zaplatil. Obžalovaný si již nevzpomínal, která firma co dělala; na stavbě byl veden jeden stavební deník, který vyplňoval V. společně se zaměstnancem obžalovaného A. Š.. Práce probíhaly od května do listopadu, s panem I. byl za tu dobu obžalovaný na stavbě asi desetkrát. Z fakturované částky byly podle názoru obžalovaného uhrazeny asi tři čtvrtiny, platby probíhaly vkladem na účet, když předtím vybral hotovost z pokladny, neboť tento způsob úhrady byl rychlejší. V pokladně mívali i větší finanční částky, řádově i kolem 50.000 €, což mu tento postup umožňovalo.

Svěddecké výpovědi:

3. **Svědék P.L.** byl v předmětném období jednatelem společnosti XXXXX, přičemž však neměl příliš přehled o jejím hospodaření, které nechával na jejím řediteli, tedy obžalovaném. Tuto situaci vysvětlil svou vizí vybudovat na lyžařském svahu ve Zlíně sportovní středisko k celoročnímu využití, velký sportovní areál, k čemuž však nakonec nedošlo. On sám se pouze účastnil projektových prací, připomínkoval je, prezentoval v médiích, avšak o provozu společnosti nic nevěděl. Předpokládal, že do provozu společnosti by se zapojil až tehdy, pokud by se projekt začal realizovat. Svědek tedy pouze věděl, že na svahu práce probíhaly po celou dobu, co byl jednatelem, jednalo se např. o montáž elektrozařízení, o instalaci sněžných děl, o stavební práce; nevěděl však, kdo práce realizuje, název společnosti XXXXX mu nic neříkal. Na místo docházel asi jednou za měsíc či za dva měsíce, spokojil se s informací, že je vše v pořádku a že společnost má peníze, její hospodaření ho však tehdy nezajímalo, neboť jej zajímal jenom uvedený projekt. Spoléhal se v tomto směru na účetního, jakož i na auditora Š., který jej nikdy nekontaktoval s tím, že by bylo něco v nepořádku. Bylo mu však známo, že celková ekonomická situace společnosti byla špatná, sice fungovala, ale pokud vydělávala, tak málo. Svědka zajímala pouze problematika svahu, o obchodní činnosti společnosti, o tom, jestli vůbec nějaká probíhala, nevěděl.
4. **Svědék P. V.** uvedl, že se účastnil ve vztahu k dění na svahu spíše administrativních prací, jednak v řízení před stavebním úřadem, jednak tím, že pomáhal zaměstnanci obžalovaného vyplnit stavební deník. Samotné práce nesledoval. Tento zaměstnanec mu řekl, kolik bylo zaměstnanců, jaké byly použity stroje, a svědek to zapisoval. Deník se vyplňoval dodatečně najednou, asi z 80 %, došlo k tomu někdy na jaře, snad v dubnu, zápisy jsou psány jeho rukou, nebylo mu však známo, zda tyto zápisy odpovídají skutečnosti. Po předestření dat záznamů se svědek opravil, když uvedl, že záznamy se musely dělat na podzim 2011, a to nadvakrát, když už bylo po všem. Od ledna 2012 pak začal vyřizovat dodatečná stavební povolení. Uvedená data mu ten zaměstnanec diktoval z paměti a zápisy se týkaly zemních prací při úpravě svahu – odlesnění, srovnání, vytrhání pařezů. Nebavili se však o tom, která firma práce realizovala, i když by to mělo být také v deníku uvedeno.
5. **Svědék A. Š.** pracoval v daném období roku 2011 i 2012 ve společnosti XXXXX jako správce areálu lyžařského svahu a jeho nadřízeným byl obžalovaný. Svědek potvrdil, že na podzim roku 2011 se na svahu prováděly terénní úpravy a budovalo se zasněžování a s tím související rozvody

vody a vzduchu, jakož i osvětlení areálu při jeho rozšíření po obou stranách svahu. Práce zde prováděla spousta firem, svědek se však dle svého vyjádření o dění blíže nezajímal, a proto nevěděl, které to byly. Soustředil se pouze na to, aby plnil pokyny, které mu obžalovaný dával. O firmě XXXXX nic bližšího nevěděl a pana I. neznal; dozvěděl se o něm na polici, kde byl na tuto osobu dotazován. Obžalovaný na stavbu chodíval pravidelně, svědek pouze konstatoval, že je možné, že tam s ním bývala přítomna ještě i jiná osoba. Svědek zaznamenával, jaké práce na stavbě probíhají, a následně za použití jeho poznámek dali společně s pánem, na jehož jméno si nevzpomínal, dohromady stavební deník. Svědek také uvedl, že byl přítomen předání stavby, ale nevybavil si, že by se na stavbě vyskytly nějaké problémy, které by bylo třeba později řešit. Kromě něj pracovali pro firmu XXXXX i nějací další pracovníci, nevěděl, zda brigádníci, nebo zaměstnanci, jmenovitě si na nikoho nepamatoval. Svědek také potvrdil, že se na svah navážela hlína a že se kácely stromy a vytrhávaly kořeny, nedokázal se však vyjádřit k jejich množství. Veškerá technika na stavbě používaná patřila firmám, které tam pracovaly, jejich společnosti nebylo nic.

6. K problematice obchodování s katodami svědek uvedl, že pod svahem byly velké nákladní kontejnery, které fungovaly jako sklad, přičemž v jednom z nich byly podle svědka uskladněny nějaké plechy na paletách. Viděl od vstupní brány, když se tyto plechy pravděpodobně vozíkem vyskládávaly z kamionu, nevěděl však, kdo konkrétně na tomto pracoval; potvrdil pouze, že ve vybavení svahu vysokozdvizný vozík byl. Nic bližšího ohledně těchto plechů svědek nevěděl, ani tedy to, která společnost je přivezla a odvezla, ani to jak dlouho tam uloženy byly. Vzhledem k obsahu jeho výpovědi z přípravného řízení, kde uváděl, že v kontejnerech se skladovalo vybavení svahu a že neví o tom, že by tam bylo i něco jiného, byl mu tento rozpor předestřen a k tomuto uvedl, že na policii byl vyslýchán po 10 hodinách práce v lese a asi položenou otázku špatně pochopil; byl dotázán, co tam bylo skladováno, tak řekl, že tam byly věci na provoz. Svědek dále potvrdil, že od všech kontejnerů měl klíče, ale že chodil jenom do jednoho, kde měl věci, ostatní kontejnery nekontroloval.
7. Dále soud vyslechl **svědka R. H.**, v období roku 2011 jednatele firmy XXXXX, která se na pracích v tomto roce na svahu podílela tím způsobem, že byla subdodavatelem při zemních pracích při rekonstrukci 14. a 15. budovy v areálu Svitů ve Zlíně, přičemž spolupracoval s firmou XXXXX, která odvážela a ukládala vytěženou zeminu. Tato hlína byla uložena i na svahu, za což firmě XXXXX zaplatil na základě vystavené faktury. Obchodní vztah s firmou XXXXX jejich firma navázala pouze v roce 2012, kdy jednal s obžalovaným a kdy na svahu prováděli zemní práce, a to zčásti přímo pro tuto firmu a zčásti pro XXXXX. O žádných jiných společnostech, které by v roce 2011 na svahu zemní práce prováděly, svědek nevěděl, společnost XXXXX svědek neznal a nikdy s nikým z této firmy nejednal, nic mu neříkalo ani jméno I.. Svědkovi byly dále předloženy faktury, které předložil při výslechu na policii a které vystavila firma XXXXX firmě XXXXX, kterýžto fakt nedokázal nijak vysvětlit kromě konstatování, že se asi jedná o jiné faktury, připustil, že správně by s ohledem na jeho výpověď mělo být fakturováno naopak. K faktuře založené ve spise, dle níž firma XXXXX fakturovala firmě XXXXX, svědek uvedl, že pracovali na odstranění opakovaných poruch zasněžovacích systémů, firmy XXXXX se to nijak netýkalo.
- 8.
9. **Svědka M.Š.**, daňový poradce společnosti, se vyjadřoval především ke skutku ve zprošťujícím výroku, ale protože dle svého vyjádření na lyžařský svah jezdíval pro různé materiály, uvedl k prováděním tam pracím, že neví, kdo tam pracoval, ale že tam probíhaly různé práce, techniky se tam pohybovalo dost.
10. **Svědka P. R.**, zaměstnanec firmy XXXXX, k věci uvedl, že se jejich firma podílela na zemních pracích na lyžařském svahu, když s tímto požadavkem je oslovil obžalovaný. Prováděli zemní

úpravy, návozy zeminy, tvarování skoků, výkopové práce pro rozvody a opěrné zídky, a to společně s firmou XXXXX. Práce probíhaly podle svědka někdy na podzim, svědek také připustil, že se mohlo jednat o rok 2011, což již ale nevěděl přesně. Na svahu již nějaké práce provedeny byly, jejich práce na tyto nijak nenavazovaly, během jejich působení tam byly i pracovníci nějakých jiných firem, jednalo se o elektrikáře a zedníky. Jméno firmy XXXXX ani jméno I. svědkovi moc neříkalo, on jednal pouze s obžalovaným, s nímž měl pouze ústní dohodu; podle svědka se nejednalo o velký rozsah prací, jejich firma tam pracovala asi měsíc až dva. Svědek si již nevzpomínal, komu jejich firma fakturovala.

11. **Svědék P. V.** soudu sdělil, že byl osobou samostatně výdělečně činnou a měl velkoobchod se svítidly, které také dodával pro svah, kde jejich instalaci již realizovala jiná firma, která měla certifikát na montáže, jednalo se o firmu Napajedelská elektromontážní; kdo tuto firmu oslovil, svědkovi nebylo známo, jejich firma byla oslovena obžalovaným. Práce byly prováděny někdy v zimě, asi před koncem roku. Fakturovali tehdy částku asi 150.000 Kč firmě, v jejímž názvu bylo slovo Sport. Název firmy XXXXX svědkovi nic neříkal. Na svahu působily i jiné firmy, práce organizoval obžalovaný.
12. **Svědék T. J.** pracoval v uvedeném období ve zmíněné firmě Napajedelská elektromontážní a potvrdil, že se jejich firma účastnila prací na svahu, kde se dělalo umělé osvětlení. Pracovali tam na základě smlouvy s firmou XXXXX, nikoli s firmou XXXXX, a to asi pod dobu jednoho měsíce od podzimu do začátku sezóny. Z jejich firmy tam pracovali asi čtyři lidé, další dva nebo tři z jiné firmy tam pracovali na výkopech, také tam byli asi tři zaměstnanci svahu, mezi nimi i správce. Název firmy XXXXX svědkovi nic neříkal.
13. Dále byl vyslechnut **svědek P. V.**, nynější jednatel firmy XXXXX, a to k okolnostem přepisu firmy na něho, k čemuž soudu sdělil, že společnost koupil od jistého pana H. z Ukrajiny a že jej o koupi požádal pan L., který je jeho známý a který ji taky vlastnil; důvodem žádosti mělo být, že předchozí majitel odjel z ČR. Svědek firmu koupil s představou, že bude podnikat; mimo to provozoval prodejnu lyží. V době koupě firmy za 200.000 korun tato nevykazovala žádnou činnost, její historii znal, takže měl za to, že je všechno v pořádku. Po koupi však k ničemu nedošlo a podnikat nezačal, neboť nedostal k firmě žádnou dokumentaci, žádné účetnictví, jak mu bylo přislíbeno. Tato situace trvá doposud.
14. Kromě svědků je třeba v souvislosti s předmětným skutkem zmínit také vystoupení **znalce Ing. Petra Janíčka** před soudem; znalec byl primárně přibrán za účelem objasnění některých okolností týkajících se skutku popsaného ve zprošťujícím výroku rozsudku, ale vzhledem k tomu, že se seznámil s celým spisem, byl okrajově dotázán i ke skutku, jímž byl obžalovaný uznán vinným; v tomto směru pak soudu sdělil, že pokud firma XXXXX skutečně práce (prostřednictvím subdodavatelů) nerealizovala, hodnotí obžaloba tuto situaci principiálně správně; správně je také vypočtena výše hrozícího daňového úniku.
15. Vzhledem k tomu, že se k soudu nedostavil opakovaně předvolávaný **svědek L. I.** (občan Slovenské republiky na Slovensku žijící), přečetl soud za souhlasu stran jeho svědeckou výpověď z přípravného řízení (obhájce obžalovaného o ní byl vyrozuměn, avšak k výsledku se nedostavil). Ve své výpovědi pak svědek uvedl, že už si nepamatuje od koho a kdy společnost XXXXX koupil a že tato se zabývala velkoobchodem, maloobchodem a zprostředkováním stavebních prací; za společnost jednal a řídil ji svědek. Jak dále uvedl, společnost neměla žádné zaměstnance, ani stavební techniku, práce na rekonstrukci lyžařského svahu se prováděly, ale nic bližšího k nim svědek uvést nedokázal, protože dokumentace se u něj už nenacházela. Nevzpomínal si ani, jakým způsobem došlo k navázání kontaktu se společností XXXXX. Veškeré práce se realizovaly přes subdodavatele a stavební firmy, které měly potřebnou techniku, na název žádné z firem si

však svědek nepamatoval. Ohledně úhrad za vykonané práce svědek uvedl, že si pouze pamatuje, že k úhradám docházelo převodem. K převodu firmy na M. K. svědek uvedl, že k němu došlo proto, že společnost už neměla žádné zakázky, K. o ni projevil zájem, a proto mu ji prodal. Dále si svědek nevzpomínal, která účetní firma mu vedla účetnictví ani kde se nyní účetnictví nachází.

Listinné důkazy:

16. Další dokazování provedl soud předložením ve spise založených listin stranám trestního řízení, aniž by tyto trvaly na přečtení některé z nich, neboť jejich obsah jim byl znám. Listin je ve spise celá řada, ne všechny však mají pro rozhodování soudu stejný význam, lze spíše konstatovat, že velká část z nich pro rozhodování soudu nemá význam žádný; jedná se vesměs o dokumenty zachycující průběh daňového řízení před různými finančními úřady. Soud se tedy na tomto místě zmíní o listinách, z nichž zjistil skutečnosti pro jeho rozhodnutí více či méně významné.
17. Z výpisu z obchodního rejstříku soud zjistil, že v době páchání trestné činnosti byl jednatelem společnosti XXXXX výše uvedený svědek P. L.. Z generální plné moci ze dne 15. 3. 2010 bylo dále zjištěno, že společnost XXXXX zplnomocnila k podávání veškerých daňových přiznání a ke všem úkonům v daňovém řízení daňového poradce M.Š., z další plné moci pak bylo zjištěno, že jednatel firmy zplnomocnil k jednání za společnost obžalovaného. Z výpisu z obchodního rejstříku týkajícího se společnosti XXXXX byly zjištěny bližší údaje ohledně této společnosti, především pak, že jejím jednatelem byl zmiňovaný L. I..
18. Z přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2011 podaného dne 25. 1. 2012 pak lze zjistit, že společnost uplatnila v tomto přiznání nadměrný odpočet daně ve výši 3.160.047 Kč, i když její nárok dosahoval dle vyměření finančního úřadu toliko 142.198 Kč. Další listiny zachycují vlastní šetření finančního úřadu, kdy se jedná o výzvu k odstranění pochybností a protokol o ústním jednání před Finančním úřadem pro Prahu 1, jehož se zúčastnil zmíněný daňový poradce a při němž tento uvedl, že v měsíci prosinci (2011) byla dokončena základní rekonstrukce lyžařského svahu, která trvala od května 2011 a při níž byl areál rozšířen o levý a pravý svah, byly upraveny podélné a příčné sklony svahu, položeny rozvody vody a vzduchotechniky pro zasněžování a nové silnoproudé a slaboproudé elektrorozvody.
19. Ve spise je založeno také 7 faktur čísel 21100042 – 48 vystavených ve dnech 2. 12. – 16. 12. 2011 společností XXXXX společností XXXXX, kterými byly fakturovány stavební práce dle rozpočtu a krycího listu, přičemž takto byla fakturována celková částka 18.107.092,80 Kč, z níž byl následně uplatněn nadměrný odpočet DPH. Z příslušné smlouvy o dílo uzavřené mezi XXXXX a XXXXX bylo zjištěno, že předmětem díla byla rekonstrukce lyžařského svahu ve Zlíně, přičemž předmět je blíže specifikován v příloženém položkovém rozpočtu, který je nedílnou součástí smlouvy; byla dohodnuta cena přesně odpovídající výši fakturované částky (bez uvedených 80 haléřů), z níž DPH činí 3.017.849 Kč.
20. Ze závěrečného protokolu o předání a převzetí díla bylo možno zjistit, že k tomuto došlo dne 2. 12. 2011, dále dne 29. 3. 2012 došlo k projednání závad stavby po předání a převzetí díla, jehož se zúčastnili zástupci smluvních stran – obžalovaný a svědek I., přičemž obžalovaný konstatoval, že nedodržena niveleta pravého svahu způsobuje problém u dětského vleku a lyžařského dopravníku, kdy navezená zemina nebyla dostatečně zhutněná a dochází k jejímu sedání v dolní části pravého a levého svahu. Zhotovitel také slíbil opravy dlažeb během května 2012 s tím, že úpravy svahu bude možno provést až v létě, ostatní závady z protokolu o předání stavby pak měly být odstraněny do konce září 2012.

21. V návaznosti na vystavené faktury jsou dále ve spise založeny listiny označené jako krycí listy rozpočtu a jednotlivé rozpočty vztahující se k vybudování vodovodu, parkoviště a dlažby v přístřešku, k zemním pracím na komunikacích „u domu“ a na levém i pravém svahu. Veškeré tyto listiny jsou datovány dnem 7. 4. 2011.
22. Ve spise jsou dále založeny protokoly o jednáních vedených Finančním úřadem pro Prahu 1, kterých se účastnil svědek Š. jako daňový poradce společnosti XXXXX a která probíhala za účelem odstranění pochybností správce daně v tom směru, zda práce na lyžařském svahu skutečně realizovala firma XXXXX. Předvoláván byl také svědek I., který se však ke správci daně nikdy nedostavil. Finanční úřad své šetření uzavřel s tím, že firmě XXXXX nepřiznal nárok na odpočet daně, neboť dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by přijala zdanitelné plnění od společnosti XXXXX, potažmo že by práce na svahu provedla právě tato společnost. Daňové řízení bylo následně ukončeno až rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství v Brně s totožným závěrem.
23. Ve spise je založena také kopie stavebního deníku, z něhož lze zjistit, že stavba nesla název Rekonstrukce lyžařského svahu ve Zlíně, přičemž investorem byla firma XXXXX a jejím technickým dozorem byl P.V.. Generálním dodavatelem byla firma XXXXX a stavbyvedoucím měl být svědek A.Š.. První záznam v deníku je datován dnem 25. 4. 2011, kdy mělo docházet ke kácení stromů a odstraňování křovin, k čemuž mělo docházet i v následujících dnech. Záznamy končí na přelomu listopadu a prosince 2011, příkladmo lze uvést, že v červenci docházelo k výkopům rýh pro drenáže, totéž v listopadu, kdy také docházelo k přesunům ornice a jejímu rozproštění; poslední záznam o práci je ze dne 21. 11. 2011, kdy se mělo uklízet staveniště a rušit jeho zařízení. Dne 2. 12. 2011 mělo dojít k předání a převzetí stavby.
24. Soud také provedl důkaz listinami – účetními doklady potvrzujícími zapojení výše zmíněných firem, za které před soudem vystupovali výše uvedení svědci, do prací na lyžařském svahu. Z žádné z těchto listin nevyplývá, že by přítomnost těchto firem, tzn. např. XXXXX, Napajedelská elektromontážní atd. jakkoliv souvisela s činností firmy XXXXX.
25. Ve spise jsou obsaženy také výpisy ze tří účtů společnosti XXXXX i dvou účtů společnosti XXXXX, z nichž lze s přihlédnutím k vystaveným fakturám zjistit, že faktura č. 21100042 vystavená společností XXXXX dne 2. 12. 2011 se splatností ke dni 2. 2. 2012 na částku 1.936.748,80 Kč byla částečně uhrazena (dle variabilního symbolu) dne 28. 2. 2012 převodem částky 1,5 mil. Kč, která byla téhož dne na účet XXXXX vložena v hotovosti. Faktura č. 21100043 vystavená dne 6. 12. 2011 se splatností ke dni 6. 2. 2012 na částku 4.308.453,60 Kč byla hrazena převodem dne 28. 2. 2018 platbou 50.000 €, které byly také 28. 2. 2018 vloženy na účet společnosti XXXXX. Faktura s koncovým dvojčíslem 44 znějící na částku 275.979,60 Kč vystavená dne 6. 12. 2011 se splatností do 6. 2. 2012 nebyla dle údajů, které má soud k dispozici, uhrazena ze žádného z účtů, totéž se týká faktur s koncovým dvojčíslem 45 a 46. Faktura č. 21100047 vystavená dne 12. 12. 2011 na částku 5.070.714 Kč splatná do 30. 4. 2012 byla hrazena převodem jednak částky 1.400.000 Kč dne 5. 3. 2012, jednak převodem částky 76.500 €, oba převody byly uskutečněny dne 5. 3. 2012 z různých účtů, když téhož dne byly tyto částky na příslušné účty vloženy, resp. přesněji řečeno vloženo bylo 77.000 €. Konečně faktura č. 21100047 uhrazena nebyla, ze žádného z účtů nebyla pod příslušným variabilním symbolem provedena žádná platba. V návaznosti na uvedené pak bylo ze zprávy České spořitelny zjištěno, že výše uvedené finanční částky vkládal v hotovosti na účet vedený u České spořitelny obžalovaný M.C..

Vyhodnocení provedeného dokazování, skutkové závěry:

26. Dokazování prováděné ve vztahu k výše popsanému skutku bylo zaměřeno především na zodpovězení otázky, zda popisované práce na lyžařském svahu realizovala společnost

XXXXX prostřednictvím subdodávek realizovaných jejími smluvními partnery; jiná varianta nepřicházela v úvahu, neboť své vlastní kapacity - zaměstnance, techniku - společnost neměla, jak informoval její jednatel; o subdodávkách se navíc zmiňoval i obžalovaný. Soud tedy zkoumal, zda se na pracích, které jinak na svahu skutečně probíhaly, jak potvrdili svědci z firem, které práce realizovaly - podílely i firmy, které by byly ve smluvním vztahu se společností XXXXX. Že je tato možnost dosti nepravděpodobná, vyplývalo již ze samotných výpovědí obžalovaného i jednatele firmy XXXXX, neboť alespoň z hlediska soudu je zcela nepochopitelné a tedy i zcela nevěrohodné, pokud si jak obžalovaný, tak i svědek I. nepamatovali na jedinou firmu (z asi deseti, jak obžalovaný uváděl), které by na svahu pracovaly z titulu smluvního vztahu s firmou XXXXX. Zároveň pak, pokud bylo pozitivně zjištěno, že některé firmy na svahu skutečně pracovaly (viz výše výpovědi jejich představitelů), nedělo se tak na základě smlouvy s XXXXX; všechny naopak jednaly právě s obžalovaným, přičemž práce byly dohodnuty ústně, což je tedy v příkrém rozporu s jeho tvrzením, že práce zajišťovala XXXXX, s níž měl uzavřenou smlouvu. Soud tedy uvěřil slyšeným svědkům, kteří jednak vypovídali prakticky shodně ohledně dění na svahu, a oproti obžalovanému dokázali být konkrétní např. ohledně druhu prací a počtu svých zaměstnanců, kteří na stavbě působili. Pochybnosti ohledně výkonu prací subdodávkami zajištěnými ze strany XXXXX vyplývají i z dalších důkazů jako jsou například skutečnosti uváděné svědkem Š., který měl být dle stavebního deníku stavbyvedoucím, ale současně uvedl, že neměl přehled o tom, jak práce probíhají a kdo je realizuje, což mu však nebránilo v tom, aby společně se svědkem V. sepsal stavební deník, přičemž jednotlivé záznamy mu diktoval; soud zde zdůrazňuje ono „sepsal“ ve smyslu dodatečně, jak svědci V. i Š. připustili, namísto obvyklého „vedl“ stavební deník ve smyslu průběžných záznamů. Navíc ve stavebním deníku – pokud tedy soud pomine fakt, že stavební deník vede realizátor stavby, zatímco investor záznamy potvrzuje – ani u jednoho ze záznamů nebylo uvedeno, kdo uváděné v něm práce provedl. To je – vedle zjištění, že svědku Š. jako stavbyvedoucímu firma XXXXX nic neříkala – tedy další podstatný moment odůvodňující přesvědčení soudu, že průběh prací na lyžařském svahu byl zcela jiný, než se podává ze smlouvy uzavřené mezi XXXXX a XXXXX a z dokladů navazujících, tzn. především ze společností XXXXX vystavených faktur. Obžalovaný v rámci své obhajoby neuvedl jediný přesvědčivý argument, který by alespoň přiměl soud zabývat se i možnostmi, že XXXXX práce zajistila, jako možností reálnou, a že tedy společnost XXXXX fakturovala oprávněně, potažmo že tato společnost jí důvodně zaplatila, resp. měla zaplatit celkovou částku 18.107.092,80 Kč při základu daně 15.089.244 Kč (jak i obžalovaný připustil, částka nebyla zaplacená celá), a oprávněně pak u správce daně nárokovala nadměrný odpočet DPH. Soud si je samozřejmě vědom toho, že obžalovaný se může hájit způsobem, jakým uzná za vhodné, a že způsob jeho obhajoby za konkrétní důkazní situace nemusí odpovídat představám soudu o způsobu jeho obhajoby, nicméně soudu pak nic nebrání v hodnocení jeho vyjádření v souladu se zásadami elementární logiky s přihlédnutím k reálnosti jím naznačované situace. Pochybnosti o tvrzeních obžalovaného pak neodstraňuje ani způsob úhrad faktur vystavených firmou XXXXX, který tyto naopak spíše dále prohlubuje; pozornost vzbuzují již stanovené lhůty splatnosti, které jsou i čtyřměsíční, což nebývá obvyklé, ale také fakt, že veškeré platby sice proběhly převodem, ale poté, co byly příslušné částky na účet XXXXX vloženy v hotovosti; nikoli pozornost, ale již přímo nedůvěru pak u soudu vzbuzuje vysvětlení tohoto postupu obžalovaným, když uvedl, že peníze vybíral z pokladny a vkládal je na účet proto, že to bylo rychlejší než bezhotovostní převod, a to proto, že takovéto množství peněz v pokladně neodpovídá tvrzení jednatele L., že společnosti se příliš nedařilo, pokud tedy pomíneme fakt, že zpravidla ani nebývá zvykem mít 50 tisíc € apod. opakovaně v pokladně, a ona nedůvěra je zde rovněž proto, že finance byly vloženy obžalovaným na účet XXXXX, takže platba stejně musela proběhnout převodem, tedy bezhotovostně; o nějakém urychlení tedy lze hovořit pouze stěží, navíc pak s přihlédnutím ke zmiňované dlouhodobé splatnosti vzbuzuje toto vysvětlení pouze další pochybnosti; lze říci, že působí až komicky. K věrohodnosti obhajoby obžalovaného dále nepřispěl ani fakt, že k dispozici již není nejen účetnictví firmy XXXXX (podle sdělení společnosti XXXXX, která vedla pro

XXXXX účetnictví, bylo dne 10. 7. 2013 předáno obviněnému, takže tato účetní kancelář měla k dispozici pouze zálohu s doklady zaúčtovanými do 30. 6. 2013; dle této činí závazky vůči XXXXX téměř 6 mil. Kč), ale především ani účetnictví firmy XXXXX, z něhož by nepochybně bylo možno zjistit, se kterými firmami byly uzavřeny smlouvy o subdodávkách, pokud by samozřejmě takové skutečně existovaly. Absence účetnictví firmy stejně jako neurčité a vyhýbavé odpovědi svědka I., který mimo jiné ani nevěděl, komu je předal (stejně jako jeho vyhýbání se kontaktům se správcem daně, jak lze zjistit z materiálů finančního úřadu), pak zapadají do mozaiky všech důkazů ve vztahu k tomuto skutku provedených, které ve svém souhrnu umožňují učinit závěr, že společnost XXXXX provedení prací na svahu nezajišťovala prostřednictvím subdodávek a že tedy obžalovaný neměl důvod proplácet jí vystavené faktury a následně pak neoprávněně nárokovat vratku DPH. Skutečného stavu věci si obžalovaný nepochybně jako osoba dění na svahu řídící musel být vědom; soud neví o nikom, kdo by obžalovaného mohl případně za dané situace nahradit.

27. Pokud se pak jedná o výši škody hrozící České republice v případě, že by správce daně neodhalil skutečný stav věci, tedy o částku 3.017.849 Kč, tato byla vyčíslena finančním úřadem a vyplývá i ze samotného daňového přiznání podaného zplnomocněným svědkem M.Š., které tento vypracoval na základě účetních dokladů, do nichž obžalovaný zahrnul i faktury firmy XXXXX. Celkový uplatněný odpočet činil 3.216.820 Kč po odečtu odpočtu, na který byl skutečně nárok – 142.198 Kč a daně na výstupu – 56.773 Kč, lze zjistit hrozící výši daňového úniku resp. výši vylákání výhody na dani.

Právní kvalifikace skutku:

28. Popsanou trestnou činnost soud kvalifikoval jako pokus zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 21 odst. 1 - § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť obžalovaný M.C. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby vylákal výhodu na dani (jedná se tedy o zvláštní druh podvodného jednání, kdy je v omyl uváděn správce daně), k čemuž mělo dojít ve značném rozsahu, tzn. ve výši pohybuující se v rozmezí částek 500 tisíc a 5 milionů korun. Není nutno pochybovat o tom, že vznik škody zcela reálně hrozil a že tedy jednání obžalovaného k jejímu způsobení směřovalo, přičemž lze rovněž mít za to, že k tomuto směřovalo bezprostředně, pokud již obžalovaný podal své daňové přiznání a nárok na odpočet DPH uplatnil; zavinění ve formě přímého úmyslu je proto v daných souvislostech zcela zřejmé. Škoda České republice pak nevznikla pouze proto, že správce daně se začal daňovým přiznáním podrobněji zabývat, přičemž zjistil fakta, která nyní považuje za prokázané i nalézací soud.

Úvahy o trestu:

29. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchan, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z těchto hledisek je tedy třeba mít za to, že obžalovaný porušil dosti významný zájem státu na správném vyměření daně, potažmo na jejím správném odvedení, což je jeden ze základních předpokladů jeho úspěšného fungování, které je nepochybně v zájmu prakticky všech osob na jeho území pobývajících; je zde tedy dán výrazný společenský zájem na řádném vyměřování a odvádění daní. Konkrétní míra společenské škodlivosti jednání obžalovaného je pak zvyšována především jejím sofistikovaným provedením, tedy plánovitostí a propracovaností – viz např. vytváření fiktivních účetních dokladů, což jsou momenty, které zvyšují

pravděpodobnost jejího úspěšného dokonání. Jinak soud neshledal v daných souvislostech okolnosti, které by snad předmětnou trestnou činnost odlišovaly od jiných případů trestné činnosti tohoto druhu z hlediska její společenské škodlivosti, když tato míra vyplývá již ze samotné stanovené trestní sazby, kterou zákonodárce dává najevo, jak škodlivost jednání tohoto typu vnímá.

30. Pokud se jedná o případné okolnosti obžalovanému přitěžující a polehčující, prvně uvedené zde neshledal, významně pak obžalovanému polehčuje fikce jeho bezúhonnosti předcházející spáchání projednávané trestné činnosti. Současně pak bylo nutno zohlednit fakt, že trestné činnosti se obžalovaný dopustil ještě předtím, než byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 31. 3. 2017, sp. zn. 1 T 12/2017 (následně bylo odvolání obžalovaného zamítnuto), jímž byl uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (tedy pro trestnou činnost zcela jiné povahy), za který mu byl uložen podmíněný trest, což znamenalo, že nynější trest mu musel být uložen jako trest souhrnný za trestnou činnost nyní projednávanou i uvedený přečin. S přihlédnutím k hrozícímu rozsahu zkrácení daně, který se pohybuje zhruba uprostřed rozpětí znamenajícího značný rozsah, ale současně i s přihlédnutím k faktu, že škodlivý následek nenastal, dospěl soud k závěru, že za přiměřený lze považovat i trest uložený na samé spodní hranici zákonné trestné sazby, tedy trest uložený ve výměře 2 let. Současně pak také dospěl k závěru, že výkon trestu je možno podmíněně odložit, přičemž kromě výše uvedených okolností ještě přihlédl i k tomu, že trestné činnosti se obžalovaný dopustil před 7 lety; odsuzován až nyní je pak proto, že první trestní oznámení bylo podáno v září 2013 (pro skutek popsany ve zprošťujícím výroku dokonce až v únoru 2015, což mělo samozřejmě vliv i na délku řízení ohledně skutku, pro který je nyní obžalovaný odsouzen), obžaloba byla podána až v září 2017 a spis byl delegován zdejšímu soudu v únoru 2018; nelze tedy mít za to, že by obžalovaný k délce řízení nějak přispěl. Oněch 7 let je podle soudu dobou, po jejímž uplynutí se významně mění význam, smysl či účel ukládaného trestu, když se vytrácí smysl působení represivního, tedy uložení trestu spojeného s odnětím osobní svobody (pokud má být nějaký trest uložen rychle, tak je to právě takovýto trest), a nabízí se tak úvahy o alternativních možnostech trestání za předmětný delikt. Tak tomu bylo i v tomto případě, kdy soud má za to, že základního účelu trestu, kterým je dosažení změny v uvažování pachatele ve směru oproštění se od dalšího páčání trestné činnosti, bude dosaženo i stanovením delší zkušební lhůty, v jejímž průběhu bude mít obžalovaný možnost prokázat, že tato určitá důvěra, do něj soudem vložená, byla na místě, a že působení represivní skutečně nebylo nutné.
31. Zbývá dodat, že vzhledem k tomu, že trest byl obžalovanému uložen jako souhrnný, což znamená současné zrušení výroku o trestu z citovaného rozsudku Okresního soudu ve Zlíně, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, byl mu tímto rozsudkem opětovně uložen i trest zákazu řízení motorových vozidel, a to ve výměře uložené tímto předcházejícím rozsudkem, neboť obžalovanému je nyní ukládán trest i za trestnou činnost spáchanou v dopravě.

Ke zprošťujícímu výroku:

32. **Obžalovaný M.C.** se k věci vyjádřil v tom smyslu, že státu žádnou škodu nezpůsobil, neboť katody nakoupil u firmy XXXXX v Německu bez DPH, převezl je za využití služeb společnosti XXXXX do Česka a zde je prodal německé firmě opět bez DPH; jak s nimi tato německá firma naložila, tedy zda je prodala v Česku, nebo je vyvezla do zahraničí, již nemohl ovlivnit. Dopravní společnost deklarovala, že má objednanou dopravu do Německa, kupec pan Č. také tvrdil, že je materiál určen do německých hutí. Podle obžalovaného se v žádném případě nejednalo o fiktivní obchod, on sám katody fyzicky viděl, fotografie i zasílal finančnímu úřadu, část jich byla přivezena do Zlína, kde byly uskladněny v kontejnerech pod lyžařským svahem, viděl je

i v Měnině, kde si je uskladnil pan Č.. Z obou míst jmenovaný katody postupně v období září až listopad 2011 odvážel. Celý obchod byl podchycen příslušnými doklady, k dispozici je smlouva s firmou XXXXX, do Německa musela firma XXXXX posílat tzv. krycí list, peníze šly předem, všechny transakce pak šly přes účet u České spořitelny. Předpokládaný zisk na 5 autech činil necelých 400 tis. Kč, obžalovaný měl tři zájemce, z nichž jmenovaný pan Č., jehož firma měla sídlo v Německu, nabídl nejlepší cenu a také uvedl, že má kontakt na německé hutě; před obchodem se s ním asi třikrát setkal v Brně; zboží tedy prodal tady v Česku německé firmě, ale fakticky to již on nevyvážel; zboží také bylo zaplacené z německého účtu. Katody tedy byly dovezeny z Německa a vyvezeny zpět do Německa, což obžalovaný vysvětlil tím, že je původně chtěl prodat v Česku, ale nakonec se rozhodl pro prodej Č.. V Česku je nabízel více firmám např. Metalšrotu Tlumačov, firmě Trojek a Unikov.

33. **Svědék P. Č.**, který od obžalovaného katody odkoupil, uvedl, že se s ním seznámil přes svého známého ve Zlíně, přičemž však již nevěděl, o koho se jednalo. Nevěděl ani, zda oslovil on obžalovaného, či tomu bylo naopak. Přes svou tlumočnickou činnost se dostával k různým kontaktům a začal zprostředkovávat obchody mezi firmami z Česka a z Holandska i Belgie; dostala se k němu i zajímavá nabídka od obžalovaného. V daném případě katody přeprodával do Německa jistému panu E., název firmy si již nepamatoval. Jednalo se v té době o pro něj běžný obchod, který realizoval přes svoji německou firmu, rovněž uvedené katody byly v té době běžnou komoditou; v té době českou firmu mít nemohl. Katody byly surovinou určenou pro další využití. V dané podobě, kdy se jednalo o nastříhaný plech, byly nepoužitelné; byly určeny pro hutě k dalšímu zpracování, bylo nutno je roztavit.
34. Katody měl uskladněné někde u Brna, kde měl od známého pronajatý sklad, a domníval se, že se překládaly ještě i na jiném místě, ale nebyl si vědom toho, že by to bylo ve Zlíně. Vzpomínal si pouze, že ve skladu u Brna byly problémy s vykládkou, neboť neměli vysokozdvizný vozík s potřebnou nosností. Svědek si již nevzpomínal, zda se obchod uzavíral v době, kdy byly katody ještě v Německu, i když – jak svědek později upřesnil – ani nezaznamenal, že by katody z Německa byly, resp. nevěděl, jestli si toho všiml - nebo až když byly v Česku. Svědek si ani nevzpomínal, kdo zajišťoval přepravu z Německa, název společnosti XXXXX z Komárna mu nic neříkal. On pouze sháněl dopravu do Německa. Svědek připustil, že se mohlo jednat o celkem pět kamionů, přičemž každý byl zaplacen zvlášť jednorázově částkou do 150.000 €. Zboží v Měnině viděl, byl přítomen jedné vykládce, a proto věděl o problémech s vozíkem; zboží zůstalo ve skladu a během několika dnů pokračovalo dál. Během těchto dnů sháněl odběratele, k čemuž měl seznam kontaktů a tak to nabízel dál.
35. K firmě XXXXX svědek uvedl, že činnost této společnosti byla ukončena v roce 2014; proti ní, ani proti němu osobně nebylo v Německu nikdy vedeno trestní řízení, došlo pouze k tomu, že dlužil peníze německému finančnímu úřadu a ten situaci řešil prodejem majetku společnosti pana E. a společnosti XXXXX. Německý finanční úřad se zabýval i tímto obchodováním s katodami, jezdil tam podávat vysvětlení. Finančnímu úřadu také předal veškeré účetnictví společnosti a nic mu nezůstalo. Svědek také uvedl, že katody směřovaly do Německa, konkrétně do Magdeburgu, kde dokonce s jedním kamionem ze zvědavosti i byl, v tomto smyslu i obžalovaného informoval.
36. **Svědék M. Š.**, který byl daňovým poradcem společnosti XXXXX a jako takový byl zbaven povinnosti mlčenlivosti jejím nynějším jednatelem, potvrdil, že pro společnost pracoval na základě plné moci od března 2010 asi do roku 2013, 2014. K dotazu, zda má svědek o projednávaných obchodech i jiné poznatky, než ty, které vyplývají z jeho poradenské činnosti, tento uvedl, že párkrát u těchto akcí přítomen byl, konkrétně se jednalo o nakládku katod. Od dodavatelů bylo zakoupeno zboží, které bylo na paletách a bylo uloženo v kontejneru, a toto zboží se vysokozdvizným vozíkem naložilo do auta a odvezlo se odběrateli. Za rok 2011 bylo

prodáno zboží za celkem 265 mil. Kč. K přepravní společnosti svědek nic konkrétního neuvedl až na to, že byla uvedena na CMR listech a že vše bylo řádně zadokladováno, včetně potvrzení odběratele, že byl uskutečněn vývoz zboží do jiného státu EU, což zakládalo nárok na osvobození plnění dle zákona o DPH. Auto přijelo z titulu jeho objednání společností XXXXX, odběratel platil i přepravu. Kdo objednal a platil dovoz katod, nebylo svědkovi známo, firma XXXXX to nebyla. Obchody probíhaly tak, že se složilo zboží a čekalo se na expedici, což někdy trvalo i dva měsíce.

37. Dále svědek uvedl, že byl nakládce přítomen zřejmě proto, že si tam byl pro materiály, byly také pořízeny fotografie, které byly předloženy finančnímu úřadu, bylo předloženo více materiálů k prokázání vývozu. Svědek dle svého vyjádření věděl, že se jednalo o měděné katody, protože zboží bylo takto označeno. Z hlediska daňového se svědek zaměřil na prokázání vývozu zboží, což Č. nikdy nezpochybnil, pořizovatelem zboží byla společnost XXXXX a společnosti XXXXX toto nemělo být dodaněno. Svědek také uvedl, že v příslušných řízeních u finančního úřadu figuroval asi dva roky, přičemž v něm nebylo nikdy prokázáno, že zboží zůstalo v Česku. Podle názoru svědka nemohlo k vylákání nadměrného odpočtu ani dojít, protože částka 1,126 mil. Kč z daňového přiznání za listopad 2011 se netýkala tohoto obchodu, ale vznikla z tuzemských plnění, kdy byly nakupovány věci v rámci vybavování lyžařského svahu. V řízení byl uznán nadměrný odpočet, ale nebyl uznán vývoz do zemí EU a k tomu byla doměřena daň. Podle svědka, pokud by obžalovaný nakoupil katody v Německu za 17,5 mil. Kč a prodal je v Česku, tak by se k částce připočetla daň 3,5 mil. Kč, od odběratele by dostal 21 mil. a z toho by odevzdal daň finančnímu úřadu a byl by na nule. Svědek také uvedl, že neví, co by obžalovaný s katodami dělal, pokud by se toto zboží ztratilo z dohledu státních orgánů, neboť situace byla taková, že odběratel za zboží zaplatil, obchody proběhly přes bankovní účet a zboží by nebylo v účetnictví. Ve své doplňující výpovědi před soudem ještě svědek dodal k podanému daňovému přiznání, které před správcem daně obhajoval, že pokud obžalovaný na řádku 40 uplatňoval nárok na odpočet DPH, nedělo se tak z titulu obchodování s katodami, ale v souvislosti s pořízením majetku – vybavení svahu – sloužícímu společnosti k ekonomické činnosti.
38. **Svědék A. Š.** k problematice obchodování s katodami uvedl, že pod svahem byly velké nákladní kontejnery, které fungovaly jako sklad, přičemž v jednom z nich byly podle svědka uskladněny nějaké plechy na paletách. Viděl od vstupní brány, když se tyto plechy pravděpodobně vozíkem vykládaly z kamionu, nevěděl však, kdo konkrétně na tomto pracoval; potvrdil pouze, že ve vybavení svahu vysokozdvíhový vozík byl. Nic bližšího ohledně těchto plechů svědek nevěděl, ani tedy to, která společnost je přivezla a odvezla, ani to jak dlouho tam, uloženy byly. Vzhledem k obsahu jeho výpovědi z přípravného řízení, kde uváděl, že v kontejnerech se skladovalo vybavení svahu a že neví o tom, že by tam bylo i něco jiného, byl mu tento rozpor předestřen, a k tomuto uvedl, že na policii byl vyslýchán po 10 hodinách práce v lese a asi položenou otázku špatně pochopil; byl dotázán, co tam bylo skladováno, tak řekl, že tam byly věci na provoz. Svědek dále potvrdil, že od všech kontejnerů měl klíče, ale že chodil jenom do jednoho, kde měl věci, ostatní kontejnery nekontroloval.
39. S ohledem na názor vyslovený daňovým poradcem Š. se soud rozhodl přibrat ve věci **znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence**, k čemuž i došlo v osobě znalce **Ing. Petra Janíčka**. Stalo se tak především za účelem posouzení případného zkrácení daně ze strany XXXXX v případě, že by katody reálně neexistovaly (a jednalo by se tedy o fiktivní účetní operaci, o jejímž smyslu by bylo možno za dané situace pouze spekulovat). Znalec v tomto směru konstatoval, že za takovéto situace by samozřejmě ke krácení daně firmou XXXXX, potažmo obžalovaným, nedošlo (a žádné takové zboží by se ani nemělo v daňovém přiznání objevit), stejně jako by ke krácení nedošlo ani v případě, že by katody existovaly a byly by – jak uváděl obžalovaný – v Německu nakoupeny a do Německa i vzápětí vyvezeny. Podle názoru znalce se

správce daně začal danou problematikou zabývat proto, že dle jeho názoru obžalovaný neunesl důkazní břemeno v daňovém řízení a neprokázal, že katody do Německa vyvezl. Znalec také uvedl, že nárokování odpočtu DPH v příslušném daňovém přiznání (řádek 40) nijak nesouvisí s udávaným obchodováním s katodami.

40. Ve vztahu k tomuto skutku byla ještě čtena - za souhlasu stran řízení - výpověď **svědka J. K.** (soud se i tohoto svědka neúspěšně pokoušel k hlavnímu líčení předvolat), který potvrdil, že byl v kritickém období jediným jednatelem a společníkem společnosti XXXXX, která se zabývala mezinárodní kamionovou přepravou a provozovala zhruba 8 nákladních souprav náležejících leasingovým společnostem. Měl jednoho zástupce jménem D. H., který měl na starosti shánění zakázek, asi 8 zaměstnanců – řidičů. Dále svědek uvedl, že mu nic neříkají jména obžalovaného ani svědka Č., stejně jako názvy společností XXXXX a XXXXX. Svědkovi byly také předloženy nákladní listy, dle nichž se měla uskutečnit přeprava katod, a k těmto uvedl, že razítka na listech odpovídají tehdejší skutečnosti, jakož i dle evidenčního čísla vozidla - XXXXX - toto tehdy patřilo společnosti. Divné svědkovi pouze bylo, že na listech není razítko odesílatele. Razítko společnosti bývalo ve vozidle, takže k němu měl přístup řidič, ale svědek již nevěděl, který to přesně byl.

Důkazy listinné:

41. Dále soud provedl dokazování předložením listin vztahujících se k tomuto obchodnímu případu, kdy se vesměs jednalo o materiály zaslané jako přílohy k trestnímu oznámení Finančního úřadu pro Zlínský kraj. Předně se jednalo o samotné přiznání k dani z přidané hodnoty za období listopad 2011 společnosti XXXXX, kde v bodě I. se u dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku uvádí základ daně 1.969.893 Kč a daň na výstupu 393.979 Kč. V bodě II. – ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně, řádek 20 – dodání zboží do jiného členského státu, se uvádí hodnota 17.897.197 Kč, stejné údaje pak vyplývají i z knihy DPH za období 1. 11. 2011 – 30. 11. 2011, v níž jsou jednotlivá plnění i specifikována.
42. Dne 18. 1. 2012 byl Finančním úřadem pro Prahu 1 vznesen požadavek na provedení kontroly u daného daňového subjektu a tato byla dne 27. 12. 2012 zahájena za přítomnosti svědka M.a Š.. Zde se jmenovaný vyjádřil v tom smyslu, že v listopadu 2011 proběhly dokončovací práce na rekonstrukci svahu a do majetku společnosti byly zakoupeny sněžná rolba, lyžařské dopravníkové pásy a sněhová děla; tyto faktury pak měly tvořit podstatnou část přijatých zdanitelných plnění za listopad 2011. Dále svědek uvedl, že v řádku 20 se jedná o vývoz měděných katod XXXXX pro společnost XXXXX, katody měly být nakoupeny v měsících srpen a září 2011, uskladněny v kontejnerech ve Zlíně a v listopadu prodány. Další ústní jednání proběhlo dne 23. 7. 2012 u Finančního úřadu pro Prahu 1 a zde daňový poradce Š. znovu uvedl, že zboží dle faktur 2110042 – 46 odběratel převzal ve skladu ve Zlíně a poté bylo přepraveno do Německa. U tohoto jednání také Š. předložil tři faktury od dodavatele XXXXX a knihu přijatých faktur, nepředložil doklady o úhradách přijatých faktur s tím, že tyto zašle e-mailem. Faktury od firmy XXXXX jsou také ve spise založeny, stejně jako dodací listy dokládající dodání katod od společnosti XXXXX pro společnost XXXXX. Dodání katod do Zlína a jeho umístění v kontejnerech dále svědek Š. zmiňoval i ve své písemné odpovědi ze dne 6. 11. 2012 na výzvu Finančního úřadu ve Zlíně. U dalšího jednání u finančního úřadu, tentokrát v Tišnově dne 4. 3. 2013, pak byl vyslechnut svědek Č., který uváděl, že první tři zásilky byly uskladněny v areálu Zemědělského družstva Měnín, další zásilka ve skladu v Medlovicích a u poslední si nebyl jist. Dne 2. 7. 2013 pak zaslal tomuto finančnímu úřadu „doplnění svědecké výpovědi“, v němž uvádí, že „z důvodu nepochopení otázek a nepřesností v mých odpovědích“ doplnil svoji výpověď ze dne 4. 3. 2013 sdělením, že dopravu zajišťovala pouze firma XXXXX (dříve uváděl

ČSAD Tišnov v jednom případě) a že zboží od firmy XXXXX bylo nakládáno ve Zlíně a poté „různě přeskládáno a bandážováno v areálu bývalého ZD Měnín, kde měli pronajaty sklady“.

43. Zřejmě v souvislosti s tímto doplněním svědek Č. do spisu doložil také kopie čtyř mezinárodních nákladních listů (CMR) dokládajících přepravu předmětných katod společností XXXXX, přičemž náklad je specifikován číslem faktury, dále se zde uvádí místo nakládky, kdy na všech listech s výjimkou jednoho je jako místo uvedeno Měnín a Zlín, v jednom případě pouze Zlín. Specifikem všech těchto listů je, že na nich chybí razítko a podpis v kolonce odesílatele. Dlužno dodat, že ve všech případech se jedná o vyhotovení CMR, které zůstává příjemci zboží. Další kopie CMR v počtu 6 kusů předložil při jednání u FÚ ve Zlíně Š. (čtyři CMR se dle čísel shodují s těmi, které předložil Č.), z kopií však nejde zjistit, o která vyhotovení se jedná, i zde pak chybí razítko a podpis odesílatele.
44. Výpisem z účtu vedeného u České spořitelny jsou dále doloženy platby na účet XXXXX, konkrétně dne 18. 11. 2011 byla dvakrát zaplacená částka 50.000 € a jednou částka 39.000 €, s nimiž souvisí faktura č. 2110042 vystavená dne 10. 11. 2011 a znějící na částku 140.600 € (a na níž je pouze razítko dodavatele – XXXXX, chybí ovšem podpis). Této faktuře pak odpovídá doklad o převzetí zboží k přepravě ze dne 10. 11. 2011, dle něhož bylo naloženo 24,804 tun katod. Další faktura č. 2110043 byla vystavena dne 14. 11. 2011 na částku 139.000 € a dle v ní uvedených údajů se má jednat o fakturaci 24,87 tun katod. Třetí náklad byl naložen dne 16. 11. 2011 v množství 24,876 tun, k čemuž byla dne 16. 11. 2011 vystavena faktura č. 2110044 na částku 139.000 €, dále bylo dne 21. 11. 2011 naloženo 24,802 tun (vše ve skladu Zlín), faktura č. 2110045 ze dne 21. 11. 2011 139.500 € a konečně byla dne 23. 11. 2011 vystavena faktura č. 2110045 za 24,838 tun katod v ceně 140.000 €.
45. Další důkazní materiál pak předložilo Ředitelství silnic a dálnic jako provozovatel elektronického mýta a tento se měl týkat evidence vozidla, které mělo přepravu katod provádět, v mýtném systému. Dotaz úřadu adresovaný se však týkal vozidla registrační značky KN842CE, avšak soud je přesvědčen, že na předmětných CMR listech (jakkoliv nejsou dobře čitelné) je uvedena značka KN842CB (k záměně písmen B a E samozřejmě může při ledabylém psaní dojít). S ohledem na celkovou důkazní situaci a především pak s ohledem na sdělení policie týkající se automobilu, kterému byla tato značka přidělena, a automobilů, které měla XXXXX v držení, však již soud dotaz do mýtného systému ohledně dalšího vozidla neopakoval.
46. Z výpisů z účtů společností XXXXX a XXXXX bylo dále zjištěno, že XXXXX obdržela na úhradu faktury č. 2110042 vystavenou dne 10. 11. 2011 na částku 140.559,99 € (DPH nebylo účtováno) za dodávku katod na jeden z účtů platbu ve výši 139.000 € dne 18. 11. 2011 z účtu společnosti XXXXX. Faktura č. 2110043 vystavená dne 14. 11. 2011 na částku 139.000 € nebyla hrazena dle dostupných informací žádnou platbou od společnosti XXXXX, stejně tak faktura č. 2110044 vystavená dne 16. 11. 2011 na stejnou částku, jakož i faktura č. 2110045, na jejíž úhradu byla dne 29. 11. 2011 zaplacená částka 1.340.000 Kč z účtu společnosti XXXXX, s. r. o., a částka 430.210 Kč z neuvedeného účtu. Stejně pak byla hrazena i faktura č. 2110046, a to také dne 29. 11. 2011. Od společnosti XXXXX dále XXXXX obdržela na jeden z účtů třikrát částku 50.000 €, a to ve dnech 9. 1. (dvakrát) a 24. 2. 2012.
47. Ve spise jsou také založeny zprávy společnosti XXXXX, v jejímž areálu měl mít svědek Č., resp. společnost XXXXX, pronajaty skladovací prostory a z těchto zpráv bylo zjištěno, že společnost XXXXX nepronajala společnosti XXXXX žádné prostory, i když Č. skutečně jednal se zástupci XXXXX o možnosti využití části jejich areálu. Podle zprávy si pouze zaměstnanci společnosti vzpomínali, že jmenovaný přivezl jednou nebo vícekrát na kamionu do areálu nějaký materiál, pravděpodobně barevný kov – měď, který tam krátkodobě ponechal; společnosti však nebylo

známo, kdy se tak stalo. Jedná se o velký areál, kam běžně vjíždí kamiony a svědek mohl spolupracovat s některým z nájemců areálu, kde sídlí kolem 20 firem.

48. Soud věnoval pozornost také společnosti XXXXX, která měla realizovat přepravu katod z Německa i do Německa. Vyjádřil se k ní již svědek K. a kromě jím uváděných skutečností soud ze zprávy slovenské policie zjistil, že společnost byla držitelem tahace Volvo evidenční značky KN-512 CT, nákladního návěsu značky KN-586 YK a osobního vozidla KN-541 CJ. Firma měla sídlo na adrese XXXXX, která dle další zprávy policie byla vlastně číslem schodiště obytného domu. Firma v letech 2011 a 2012 mezi jiným převážela ošacení z Michalovců, což bylo předmětem šetření policie. Jednatelkou firmy byl J.K., který byl také zaměstnán jako řidič kamionu. Soud si od slovenské policie ještě vyžádal informaci k vozidlu provozovanému pod evidenční značkou KN842CB (uvedenou na nákladových listech) a z této zjistil - potažmo z lustrace ve slovenském systému evidence vozidel - že se jedná o značku osobního motorového vozidla Chrysler Voyager, které nikdy nebylo ve vlastnictví nebo v držení společnosti XXXXX; dle evidence vozidlo bylo ve vlastnictví nebo držení tří subjektů, které bydlely nebo sídlily v Komárně či blízkém okolí.
49. K problematice vozidla uvedené slovenské registrační značky (CB) byl ještě vyslechnut svědek J.Č., který uvedl, že žádné vysvětlení pro toto sdělení nemá, stejně jako neměl vysvětlení pro fakt vyplývající z dokladů o převzetí zboží, dle nichž se veškeré zboží - katody - nakládalo ve Zlíně, poznamenal pouze, že on fungoval přes sklad v Měnině. Nedokázal se ani vyjádřit k platbám firmy XXXXX na účet XXXXX v říjnu 2011 (tedy před nákupem katod) ve výši 139 resp. 140 tisíc €, podobně ani neměl vysvětlení pro platbu ze dne 139 tisíc € ze dne 18. 11. 2011, která byla provedena natříkrát, blíže ani neobjasnil platbu 50 tisíc € z února 2012, u níž byla poznámka předfaktura, k čemuž pouze uvedl, že se asi jednalo o platbu zálohové faktury za nějaké zboží.
50. V souvislosti s dodatečným výsledkem svědka Č. bylo také zjištěno, že tento se nyní nachází ve vazbě, neboť je trestně stíhán pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku společně s řadou dalších spoluobviněných, kdy se mělo jednat – stručně řečeno – o vytváření řetězců firem za účelem fiktivního obchodování s čistícími prostředky s cílem vylákat nadměrný odpočet DPH. Konkrétně Č. pak měl zakládat nové společnosti a dosazovat do nich „bílé koně“ a také zajišťovat koncové firmy, které měly zájem na podkladě dodávaných fiktivních dokladů krátit daň. V odůvodnění usnesení o zahájení stíhání se mimo jiné i uvádí, že přepravu zboží zajišťovala převážně maďarská dopravní společnost ALFA-TRANS. Součástí řetězce pak měly být i společnosti se sídlem v Maďarsku, k nimž bylo zjištěno cestou mezinárodní výměny informací, že se jednalo o prázdné společnosti, kde jsou ve statutárních orgánech dosazeni „bílé koně“. Jedná se samozřejmě v této chvíli ještě o nevyhodnocenou informaci, nicméně nelze pominout, že cestou mezinárodní výměny informací bylo zjištěno totéž o společnosti XXXXX (chyběla pouze zmínka o „bílém koni“).
51. Během řízení před soudem ještě obhajoba předložila fotodokumentaci zachycující jednak plochu u lyžařského svahu se skladovými kontejnery, na níž mělo docházet k překládání katod (vykládání a nakládání), dále interiér návěsu kamionu s naloženými katodami a dále zadní část návěsu s reg. značkou KN-256YJ; k těmto fotografiím lze poznamenat, že z nich není patrné, kde se kamion s katodami nachází a už vůbec ne, že by se mělo jednat o katody, jichž se týká tato trestní věc. Uváděná reg. značka také nepatří mezi ty, které sdělila slovenská policie.
52. Š. v souvislosti se svým druhým výsledkem ještě předložil soudu kopie přiznání k DPH za období srpen, září 2011 včetně likvidačních listů přijatých faktur, kterými mělo být doloženo, že katody byly skutečně od firmy XXXXX pořízeny.

53. Obhajoba ještě soudu předložila výpisy z účtů XXXXX vedených u České spořitelny, v nichž lze dohledat platby od XXXXX z doby před prodejem katod, o nichž byla zmínka výše, jakož i platbu 139 tisíc € ve třech dílčích platbách ze dne 18. 11. 2011. Obdobně dne 9. 1. 2012 byly společností XXXXX provedeny dvě platby po 50 tisíc €, přičemž téhož dne byla částka 99.500 € převedena na účet u Raiffeisenbank jako vnitropodnikový převod. Další úhrada ve výši 50.000 € byla provedena dne 24. 2. 2012 s tím, že dne 28. 2. 2012 byla stejná částka poukázána na účet XXXXX (viz výše).
54. Soud si ještě z ČS vyžádal výpis z účtu za měsíc září 2011 (aby byly výpisy za předmětné období kompletní, neboť obžalovaný jej nepředložil a ve spise doposud nebyl) a z něho zjistil, že dne 12. 9. 2011 byly provedeny dvě platby do zahraničí na účet XXXXX, a to ve výši 167.500 € (každá z nich), avšak ještě téhož dne se obě platby vrátily zpět, ale dne 13. 9. 2011 byly obě platby poukázány na účet XXXXX znovu. Dne 23. 9. 2011 pak došlo k další větší platbě do zahraničí, kdy se jednalo o částku 168.800 €, která odešla na účet společnosti XXXXX, přičemž u této transakce je poznámka, že se jednalo o vnitropodnikový vklad. Lze dodat, že k této platbě obžalovaný uvedl, že se nejednalo o platbu do zahraničí, neboť společnost v zahraničí účet neměla.

Vyhodnocení důkazní situace:

55. Soud nemohl nepřistupovat k hodnocení předmětné problematiky bez přihlédnutí k jiným trestním věcem vedeným u zdejšího soudu (viz např. sp. zn. 68 T 7/2014 – obžalovaný M. Z. a spol.), či dokonce v témže senátě (sp. zn. 69 T 6/2018 – obžalovaný M. D.), v nichž byla projednávána trestná činnost spočívající ve vytváření obchodních řetězců složených z firem, mezi nimiž mělo docházet k fiktivnímu obchodování se zcela shodným artiklem jako v tomto případě, tedy s niklovými katodami, a to za účelem uplatnění nároku na nadměrný dopočet DPH. Pod vlivem této zkušenosti a s přihlédnutím k tomu, že trestná činnost projednávána v těchto předchozích věcech byla spáchána ve zcela shodném období roku 2011, přičemž bylo obchodováno, resp. mělo být obchodováno se zcela shodnou komoditou, tedy s niklovými katodami, a trestná činnost byla také páchána ve Zlíně zde sídlícími firmami resp. jejich majiteli, což soud považoval za podobnost s projednávanou věcí nikoli náhodnou, začal především hledat odpověď na otázku, zda obžalovaný M.C. jako zplnomocněný jednatel firmy XXXXX předmětné zboží skutečně, reálně nakoupil a do České republiky skutečně reálně přivezl. Navazující otázkou pak bylo, co by z hlediska daňového znamenal fakt, že se nejednalo o obchod reálný, ale pouze fiktivní, že se tedy jednalo pouze o účetní operace.
56. Jak známo, obžalovaný po celé řízení tvrdil, že katody do Německa skutečně vyvezl, resp. že je prodal firmě XXXXX sídlící v Německu, přičemž však k převzetí zboží kupujícím došlo v Česku (soud se v tomto řízení nezabýval, když se nakonec ani nemusel zabývat otázkou, zda takováto situace, kdy tedy prodávající fakticky neodeslal zboží mimo ČR, ale předal jej subjektu sídlícímu v jiné členské zemi EU ještě v ČR, znamená prodej a vývoz zboží do jiného členského státu, nicméně spíše se kloní k názoru, že se o vývoz do jiné členské země jedná). Tato obhajoba obžalovaného tedy současně znamená, že je také musel do ČR dovézt, přičemž je nakoupil za cenu bez DPH (což vyplývá i z faktur vystavených firmou XXXXX). Reálnost předmětného obchodu pak obžalovaný dokládal poukazem na existenci účetních dokladů a proběhnuvší bankovní operace, jednáním s kupujícím Č. a přepravec – společností XXXXX, jakož i samotnou faktickou přepravou, tedy dovozem katod do Zlína či Mělníka příp. odvozem ze Zlína do Mělníka. Avšak podobně jako v případě skutku, kterým byl obžalovaný uznán vinným, i v tomto případě veškerá jeho tvrzení vzbuzují pochybnosti, což však mělo dosti paradoxně naprosto opačný dopad na rozhodnutí soudu než v případě prací na lyžařském svahu.

57. Soud totiž dospěl k závěru, že fakticky k žádnému obchodu mezi XXXXX a XXXXX a dále pak mezi XXXXX a XXXXX nedošlo, což ve svém důsledku znamená, že pokud obžalovaný do ČR katody nedovezl, nemohl zde s nimi ani nijak nakládat, především je zde tedy nemohl prodat, a takto mu tedy ani nemohla vzniknout daňová povinnost (samozřejmě je ani nemohl do zahraničí vyvézt, což však z hlediska daňového nehraje žádnou roli.)
58. Pokud se jedná o důvody, které vedly soud k závěru o neexistenci katod, je třeba především zmínit fakt, že soud neměl k dispozici jediný důkaz, který by věrohodně potvrzoval, že katody skutečně existovaly, resp. přesněji řečeno, že by byly předmětem reálného obchodu mezi zmiňovanými subjekty. Ani jeden z důkazů, který obžalovaný během řízení předložil, takový charakter neměl. Ve spise jsou založeny fotografie údajných katod naložených na návěsu vybaveném červenou plachtou, jehož slovenská registrační značka byla také vyfotografována; pokud by soud případně i považoval za prokázáno, že na fotografii jsou niklové katody a ne např. měděné, nemá jediný důvod domnívat se, že se jedná právě o katody koupené od firmy XXXXX, či prodané firmě XXXXX. Soud si je samozřejmě vědom toho, že povinností obžalovaného není prokazovat svoji nevinu, nýbrž že povinností soudu je případně vyvracet jeho obhajobu, což vztaženo na tento případ znamená, že by měl právě soud vyvrátit tvrzení obžalovaného o původu katod. Zde však soud opět naráží na značný paradox dokazování týkající se tohoto skutku, tedy že prokazuje něco, co ve svém důsledku znamená, že obžalovaný nemůže být uznán vinným skutkem popsáním v obžalobě, zatímco obžalovaný se hájí způsobem, který by mohl velmi dobře vést k vyslovení jeho viny, bylo-li by prokázáno, že katody do Česka skutečně dovezl. Obžalovanému lze pak rozumět pouze potud, že se snaží držet se linie, kterou zde nastavil na počátku řízení, a to už jenom tím, že je o katodách zmínka v daňovém přiznání, příp. že je také možné, ne-li pravděpodobné, že prokázání dovozu katod má význam z důvodů nacházejících se mimo rámec tohoto řízení. Svým způsobem by tedy bylo možno mít i za to, že onen princip, kdy soud vyvrací obhajobu obžalovaného a prokazuje jeho vinu, je zde poněkud oslaben, neboť pokud by obhajoba obžalovaného vyvrácena nebyla, mohl by se tento ocitnout v pro něj nevýhodnějším postavení, než kdyby jeho obhajoba (ve smyslu tvrzení o dovozu katod) vyvrácena byla.
59. Zpět tedy k jednotlivým důkazům. Fotografie katod na návěsu byly zjevně pořízeny tak, aby z nich nebylo možno dovodit žádné souvislosti, především tedy to, kde se kamion ve chvíli pořízení fotografií nacházel. Soud rovněž obtížně hledá odpověď na otázku, které se mu nedostalo ani od obžalovaného, proč (a kdy) vlastně byly tyto fotografie pořízeny, když za jediné uspokojivé vysvětlení považuje právě probíhající trestní řízení příp. předchozí daňové řízení, v jehož rámci je třeba doložit, že katody existovaly. Soud si nedokáže vysvětlit, jaký by tyto fotografie mohly pro nakupujícího či prodávajícího mít význam. Fakt, že se registrační značka návěsu neobjevuje ve zprávě slovenské policie ohledně vozového parku firmy XXXXX, je již pouze dalším detailem, který potvrzuje důvodnost pochybností soudu o reálnosti obchodu. Tyto pochybnosti jsou také způsobeny i místní znalostí prostor v okolí lyžařského svahu; i kdyby soud připustil, že se kamiony se 24 tunami nákladu do prostor, kde měly být katody vyloženy a naloženy, dostaly po úzkém prudkém stoupání po žulových kostkách, nedokáže si dost dobře představit vykládání a nakládání těžkých katod (v Měnině byly problémy se zajištěním vysokozdvížného vozíku s potřebnou nosností) vysokozdvížným vozíkem na nerovném a nepevném povrchu u kontejnerů (viz č.l. 1189); pokud je soudu známo, rovný a tvrdý povrch je pro práci s takovýmto vozíkem nutností. Situace ohledně nakládání či vykládání katod je navíc nejasná sama o sobě, když podle dokladů o převzetí zboží k přepravě byly veškeré katody určené pro XXXXX naloženy ve Zlíně, zatímco výpovědi obžalovaného i svědka Č. takto jednoznačné nebyly, když jimi byl zmiňován i Měnin (u Brna), kam měla být část katod z Německa dovezena. Soud však zároveň považuje za pravděpodobné, že „nějaké“ katody reálně skutečně existovaly, neboť předpokladem vykazování vícero fiktivních obchodů je alespoň jeden

obchod reálný (ve zprávě firmy XXXXX je také o kovech zmínka a tato je také podle soudu jediným důkazem, z něhož lze existenci katod dovozovat, rozhodně však ne takových, které by byly předmětem skutečného obchodu firmy XXXXX).

60. Pochybnosti vzbuzuje i osoba Č. i firmy XXXXX; první vyplynuly ze zjištění, že se jedná o „prázdnou“ firmu, která se vyznačuje tím, že má pouze název, sídlo a účty, což je zpravidla předpoklad pro zapojení se do karuselových obchodů, ty pozdější pak vyplynuly ze zjištění, že Č. se nyní nachází ve vazbě a je obviněn ze spáchání trestné činnosti velmi obdobné. Soud si je samozřejmě vědom toho, že dané řízení je na úplném počátku, avšak pobyt svědka ve vazbě nasvědčuje tomu, že jeho trestní stíhání má hmatatelné opodstatnění. Pozoruhodná je nejen podobnost trestné činnosti, když rozdílné jsou pouze komodity, ale i takový detail jako je přepravní společnost se sídlem v Maďarsku. XXXXX totiž měla sídlo v Komárně, tedy na protějším břehu Dunaje, přičemž např. držitelem vozidla Chrysler Voyager, které dle slovenské policie mělo mít značku KN842CB uvedenou na CMR listech, byly subjekty s maďarskými jmény a názvy. Soud je tedy přesvědčen, že svědek Č. měl k oněm místům nějaký vztah, který mu umožňoval takto slovenské či maďarské subjekty využívat. Že tak činil právě Č., dovozuje soud z toho, že na jím předložených CMR listech se nachází pouze razítko přepravce a odběratele katod, nikoli však i dodavatele, tedy firmy XXXXX; tento fakt nedokázal v průběhu řízení nikdo uspokojivě vysvětlit, stejně jako onu registrační značku. Soud má však za to, že z uvedených skutečností lze dovodit, že Č. byl tím, kdo měl za úkol zajištění přepravy resp. její věrohodné doložení, což se mu s ohledem na absenci razítka odesílatele zboží zcela nepodařilo.
61. S ohledem na výše uvedené je pak již téměř samozřejmé, že pochybnosti vznikají i ohledně společnosti XXXXX. Svědek K. se zmiňuje o osmi soupravách, zpráva policie o jedné soupravě, která přepravovala ošacení z Michalovců, aniž by tedy měla používat značku KN842CB, která však jinak reálně existovala. Sídlo měla firma v bytovém domě (snad dokonce na jeho schodišti), což je u přepravní firmy krajně neobvyklé, a neodpovídá to osmi řidičům a osmi soupravám, ale daleko spíše jednomu řidiči a jednateli v jedné osobě a jedné soupravě, jak informovala policie. Příznačné rovněž je, že již nelze dohledat dokumentaci firmy a že tato byla v roce 2017 zrušena úředním rozhodnutím, jak vyplývá ze slovenského obchodního rejstříku.
62. Konečně lze také konstatovat, že pochybnosti neodstranil ani pohyb na účtech firmy XXXXX, který rozhodně neodpovídá standardnímu nákup – prodej. Soud je přesvědčen, že neexistuje racionální vysvětlení dvojího odeslání 167 tisíc € na účet XXXXX v jeden den a okamžitého navrácení obou částek a jejich opětovného odeslání na druhý den, stejně jako neexistuje racionální vysvětlení hrazení plateb ze strany XXXXX naříkáním během jednoho dne. Navíc nelze ani přehlédnout, že platby 50 tisíc € ze strany XXXXX dosti souvisí v čase s platbami 50 tisíc € na účet XXXXX (viz výše). Takže přesněji řečeno takovéto racionální vysvětlení těchto na první pohled zmatených převodů nepochybně existuje, rozhodně jím však nejsou platby za dodávku katod. Účelem takových plateb je daleko spíše zastřít skutečný stav věci a zkomplikovat jeho objasnění, do čehož se však nyní soud nemusí pouštět, neboť nerozhodl o vině obžalovaného, ale o zproštění obžaloby.
63. Soud tedy uzavírá, že existence veškerých naznačených pochybností umožňuje učinit závěr, že k reálnému obchodu mezi XXXXX a XXXXX nedošlo, což znamená, jak je již výše uvedeno, že obžalovaný nemohl katody ani s katodami jakkoliv naložit na území ČR, ani tyto nemohl vyvézt, a ani mu nemohla vzniknout daňová povinnost v podobě zaplacení DPH, tudíž se také nemohl dopustit trestného činu skutkem popsáním v obžalobě, což vedlo k jeho zproštění obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu. Soud však zároveň nepochybuje o tom, že předmětné transakce musely mít nějaký smysl, který však v tomto řízení nebyl objasněn ani objasňován, ale který s největší pravděpodobností bude velmi podobný tomu, který mívá obdobná trestná činnost páchaná při zapojení většího počtu firem. Další možností pak je, že se v dané věci nejednalo

primárně o dovoz do Česka a vývoz z Česka, ale vývoz z Německa a dovoz do Německa, tedy o daňový delikt spáchaný německým subjektem v Německu. Což by ovšem byl zcela jiný skutek, který by měl být případně předmětem jiného trestního řízení.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 12. prosince 2018

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu